

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **B. V.**, procesního nástupce po J. V., zastoupeného Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímálovou, advokátkou se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 3. 2006, č. j. 2006/15942/2-212, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2008, č. j. 4 Cad 32/2006 – 23,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Advokátce Mgr. Dagmar Rezkové Dřímálové **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 1600 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností brojil stěžovatel proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2008, č. j. 4 Cad 32/2006 – 23, kterým byla odmítnuta žaloba, kterou podala J. V., jejímž je stěžovatel procesním nástupcem, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 3. 2006, č. j. 2006/15942/2-212 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím žalovaný potvrdil rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru sociálních věcí, č. j. 537/2006/SOC, ze dne 14. 2. 2006, kterým bylo zrušeno rozhodnutí Městského úřadu Čáslav, odboru vnějších vztahů a zároveň bylo rozhodnuto o vrácení přeplatku na dávatce sociální péče, příspěvku na provoz motorového vozidla za rok 2004 ve výši 6900 Kč.

Žalobu směřující proti napadenému rozhodnutí žalovaného odmítl Městský soud v Praze usnesením ze dne 30. 1. 2008, č. j. 4 Cad 32/2006 – 23, neboť v dané věci se jednalo o příspěvek na provoz motorového vozidla podle § 36 vyhlášky č. 182/1991 Sb. ministerstva práce a sociálních věcí České republiky ze dne 26. dubna 1991, kterou se provádí zákon o sociálním

zabezpečení a zákon České národní rady o působnosti orgánů České republiky v sociálním zabezpečení (dále jen „vyhl. č. 182/1991 Sb.“). Rozhodnutí o tomto příspěvku je podle § 56c písm. a) zákona č. 114/1988 Sb., o působnosti orgánů ČR v sociálním zabezpečení (dále jen „zákon č. 114/1988 Sb.“) vyloučeno ze soudního přezkumu. Městský soud v Praze proto shledal, že žaloba proti napadenému rozhodnutí žalovaného je nepřijatelná jednak ve smyslu § 68 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), neboť se domáhá přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání vyloučeno podle zvláštního zákona (zákon č. 114/1988 Sb.) a podle § 70 písm. f) s. ř. s. Z tohoto důvodu podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žalobu odmítl pro nepřijatelnost.

Proti tomuto usnesení Městského soudu v Praze podal stěžovatel kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., neboť Městský soud v Praze tím, že odmítl přezkoumat napadené rozhodnutí, porušil čl. 36 Listiny základních práv a svobod. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2008, č. j. 4 Cad 32/2006 – 23, zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v rozsahu uplatněných námitek a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Nejvyšší správní soud předně podotýká, že předmětem jeho posouzení byla pouze otázka, zda Městský soud v Praze postupoval správně, když stěžovateli žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Meritem věci se proto ani nemohl zabývat.

Podle § 68 písm. e) s. ř. s. je žaloba nepřijatelná, domáhá-li se přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno.

Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže je podle tohoto zákona nepřijatelný.

Nejvyšší správní soud podotýká, že podle čl. 36 odst. 2 věty druhé Listiny základních práv a svobod musí být soudem přezkoumatelné každé rozhodnutí správního orgánu, které se dotýká základních práv a svobod. Osobám se zdravotním postižením garantuje Listina základních práv a svobod právo na zvýšenou ochranu zdraví při práci a zvláštní pracovní podmínky, stejně jako zvláštní ochranu v pracovních vztazích a při přípravě na povolání (čl. 29 Listiny základních práv a svobod). Ústavní pořádek však nezaručuje žádná další specifická práva pro osoby se zdravotním postižením, než jaká vyplývají všem ostatním osobám z ústavních práv upravených v kapitole hospodářských a sociálních práv. Právo spočívající v jednorázové peněžitě dávatce na provoz motorového vozidla není ústavně zaručeným veřejným subjektivním právem a nelze jej vyhledat ani v mezinárodních smlouvách o lidských právech, jimiž je Česká republika vázána. Listina základních práv a svobod přitom umožňuje, aby rozhodnutí, která se nedotýkají základních práv a svobod, byla vyloučena ze soudního přezkumu. Protože v dané věci nejde o právo zaručené předpisy ústavního pořádku, není výlučka ze soudního přezkumu stanovená zákonem č. 114/1988 Sb. v rozporu s čl. 36 Listiny základních práv a svobod.

V předmětné věci se jedná o poskytnutí dávky pro těžce zdravotně postižené občany, která má svůj zákonný podklad v zákoně č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sociálním zabezpečení“). Jak již bylo výše uvedeno, jedná se konkrétně o příspěvek na provoz motorového vozidla podle § 36 vyhl. č. 182/1991 Sb. Podle § 34 odst. 1 písm. c) zákona č. 114/1988 Sb., který je kompetenčním předpisem pro správní orgány v oblasti sociálního zabezpečení, rozhoduje o poskytování příspěvku na provoz motorového vozidla obecní úřad obce s rozšířenou působností. Podle § 56c písm. a) zákona č. 114/1988 Sb. jsou však ze soudního přezkumu vyloučena rozhodnutí o dávkách

sociální péče a o mimořádných výhodách občanům zdravotně postiženým podle § 34 odst. 1 písm. a) až e) téhož zákona. Z tohoto důvodu není žaloba proti napadenému rozhodnutí žalovaného přípustná (§ 68 písm. e) s. ř. s.). Nejvyšší správní soud tedy shledal, že Městský soud v Praze postupoval zcela správně, když ji podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2005, č. j. 6 Ads 50/2004 – 41, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 1374/2007).

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1, 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které mu vznikly. Žalovanému správnímu orgánu, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nelze náhradu nákladů řízení v souladu s ustanovením § 60 odst. 2 s. ř. s. přiznat.

Odměna ustanovené zástupkyni stěžovatele, advokátce Mgr. Dagmar Rezkové Dřímálové, byla stanovena podle vyúčtování ze dne 1. 7. 2009 za dva úkony právní služby po 500 Kč (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, doplnění kasační stížnosti), a to podle ustanovení § 7, § 9 odst. 3 písm. f) ve spojení s § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. b), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. a dále ji byla započítána náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky po 300 Kč. Celková výše její odměny tedy činí 1600 Kč. Odměna stanovená zástupkyni stěžovatele v celkové výši 1600 Kč jí bude vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. listopadu 2009

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu